

A HALLGATÓK ÁLTAL ÍRT EGYÉB MUNKÁK

Tóth Karolina egyetemi hallgató

Hundertwasser Budapesten

Hundertwasser beköltözött a Szépművészeti Múzeumba, és én ennek kimondottan örültem. Persze nem így gondolnám, ha nem lehettem volna részese mindannak, személyesen és teljes életnagyságban, amit a kiállítás nyújtott. Már annak is megvan a maga varázsa, ha otthon a képernyőn vagy az egyetemen kivetítve láthatom a műveit, de ez mégis más. Élmény így is, úgy is, de más dimenzióként hat, amikor élőben lehetek a tanúja mindannak, amit elképzelt, átélt és megalkotott a festő. A múzeumban az volt az érzésem, mintha Hundertwasser mellettem állna miközben én az életét, élete műveit nézem, és mosolyog látván a nézelődők csodálkozó tekinteteit. Hiszen tudja, hogy művészetével valami káprázatosat alkotott, valamit, ami más a megszokottnál, ami két kézzel ragadja meg a befogadót. Hundertwasser ott volt mellettem és mindenki mellett, a képeiben, a múzeumban, és most már egy kicsit bennem is van belőle, hiszen azt az érzést, amit a kiállítástól, a képeitől kaptam, elraktároztam mélyen legbelül, és ez a pici darab már csakis az enyém. Biztos vagyok benne, hogy ez az élmény nagyon sokáig megmarad, nem engedem soha elveszni, és ha ismét látom majd, a képeiben, az interneten vagy valahol máshol, tudni fogom, hogy az a pici darab ott van valahol, és csak fel kell idézni, és máris átélhetem mindazt, amit alig egy hónapja Budapesten.

Hundertwasser képei – a kiállítás

Nem szeretnék egyetlenegy képet kiragadni, több okból sem. Egyrészt azért, mert nem írtam fel az alkotások pontos címét, másrészt pedig nem is tudnék választani. Nincs olyan kép, amely jobban tetszett volna a többinél, bár a kárpit annyira lenyűgözött, hogy erős késztetést éreztem arra, hogy valahogy hazacsempésszem, mindegy, hogyan, csak az enyém lehessen, de sajnos ez lehetetlen. Ezért „könnyes szemekkel” vettem tőle búcsút, és csak remélni tudom, hogy valaha még viszontláthatom.

A művész képei egy teljesen modern életfelfogást és filozófiát tükröznek, mely személy szerint engem teljesen elvarázsolt. A műveit nézve, mintha egy teljesen új, meseszerű környezetbe csöppennék, ahol minden más, mint a valós életben. Ugyanúgy létezik öröm és bánat, ugyanúgy van jó és rossz, mégis, mintha fejfelé néznénk a világot, minden új értelmet nyer. A bánat is lehet színes, és az öröm is lehet fekete, a házak lehetnek kicsit, és mi, emberek lehetünk óriások, ha úgy akarjuk. Felborul a világ rendje, és összevisszaság támad, de nincs ezzel baj, hiszen a harmónia és összhang behálózza az elképzelt valóságot. Értelmet nyernek a vonalak, a színek és formák, az alkotásban élő lények értik a szabályokat, és annak rendje-módja szerint élik életüket. A természet életre tud kelni, a fák mozoghatnak, nincs olyan, aki megmondaná, mi a normális, az, ha a földből nő ki a fa, vagy ha az égből. Mindennek

helye van, mindent szabad. Szabad sírni is és mérgesnek lenni, szabad óriásként vagy apró törpeként létezni, és a felhőtlen, eufórikus boldogság is megengedett. Nincs olyan, aki megszólna azért, mert valamit nem jól csinálsz. Minden jó, és ha nem, akkor is beleillik a világba. Vannak szabályok, például az, hogy semminek sem szabad szabályosnak lennie, mert akkor kinézik a tömegeből, nem illik a képbe. Ezért inkább a szabályos dolgok, mint pl. a szigorú geometriai formák más világba költöznek. Nincsenek rosszban az e világon élőkkel, de olyanok, mint a tűz és jég, valahogy nem illenek össze. Az épületek falai nem egyenesek, mégsem dőlnek össze, senki sem fél attól, hogy valami is bizonytalan lábakon állna, csak azért, mert nem egyenes. Ezen a világon vannak olyan helyek, ahol minden mozgásban van, még a házak és növények is. Ez egyáltalán nem meglepő, sőt, ez a természetes az ott élők számára, és ez a természetes számomra is, mikor Hundertwasser képeit nézem. Nehéz visszatérni a „valóságba”, majdnem olyan nehéz, mint akkor Budapesten kilépni a Szépművészeti Múzeumból, és magam mögött hagyni a kiállítást, a varázslatot, és visszatérni a szürke hétköznapiokba.

Hundertwasser és az építészet

Kicsit meglepő, és aki nem látja a saját szemével, annak talán elképzelhetetlen, hogy léteznek – a valós világban – olyan épületek, melyek „kiköpött másai” Hundertwasser festményeinek, elképzelt valóságának. A gravitáció következtében sajnos az építészetnél nem nagyon lehet eltérni a szabályos, szögletes geometriai formáktól. Sajnos ez a szomorú valóság, gondolnánk, de Hundertwasser bebizonyította, hogy ennek nem kell így lennie. „Vissza a természethez” – mondaná Rousseau, de mondhatja Hundertwasser is, mikor fákat és különböző növényeket ültet az épületek tetejére és oldalára. Lázad a szabályosság és a megszokottság ellen, és ezt nemcsak festményeivel, illetve iparművészeti remekműveivel teszi, hanem rávesz embereket, azaz építészeket arra, hogy hozzák létre mindazt, amit ő megálmodott. És valóban, azok az építészek – bár szokatlan mindaz, amit csinálniuk kell – mégis örömmel teljesítik a hóbortos „öregember” kéréseit. Hogy miért? Szerintem azért, mert már elégük van abból, hogy mindig ugyanolyan, mindig a szürke hétköznapiokhoz igazodott „roncsokat” kell megépíteniük és megvalósítaniuk. A szürke hétköznapiok, szürke épületekkel, szürke utcákkal és emberekkel „megölnék” bennünket, kioltják bennünk a fantáziát, kreativitást és az élni akarást. És főleg megölik a természetet! Ez ellen lázadt a festő, aki a képeken túl többet is akart, és „hála az égnek” el is érte és megvalósította elképzeléseit.

Remélem, valaha alkalmam nyílik előben is látni ezeket a házakat, amelyekben emberek élnek (és nem marslakók), élnek mindennapjaikat, ugyanúgy, mint mások, de mégis máshogy, összhangban a fantáziájával és a környezettel. Szívesen élnék én is így, ahogy ez a nagy művész megálmodta, kicsit álomvilágban, színek között. Kicsit máshogy.